

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קג.

עין משפט
נר מצוה

אין כופין אם המוכר. לחזור ולכתוב שטר מכירה אחר ללוקח שהיה לו להמנות ולהודיעו כתוב שטרי בשם ריש גלותא שאם יאלו עסיקין ארלא להם שהוא של ריש גלותא וכתוב לי שטר אחר בשמי שלא יצאו היום או למחר יורשי ראש גולה לתוצה ממני: ופנהיל

HebrewBooks.org © Moznani Publishers. No commercial use allowed.

אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתא ואם אמר לו על מנת כופין את המוכר למכור אמר מר הלוקח שדה בשם חבירו **אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתא** פשיטא מהו דתימא מצי א"ל מידע ידעת דאנא לנפשאי שקילנא ופנהיל בעלמא הוא דקבעינא וזווי בבדי לא שדינא אלא אדעתא דכתב ליה שטרא אחריןא קא משמע לן דאמר ליה עניינא עבדי לך בהדי ההוא דזבנת ליה בשמיה ויכתוב לך שטרא אחריןא ואם אמר לו על מנת כופין את המוכר למכור פשיטא לא צריכא דאמר להו לסהדי קמיה ידידיה חזו דשטרא אחריןא קא בעינא מהו דתימא מצי א"ל אמינא שטרא מהיך דקא שקלת בשמיה קאמרת קא משמע לן דאמר ליה להכי טרחי ואמרי להו לעדים קמך דמיך הוא דקא בעינא רב כהנא יהב וזווי אכיתנא לסוף אייקר כיתנא ובניה מרוותיה דכיתנא אתא לקמיה דרב א"ל מה אעביד איזיל אישקיל וזווי א"ל א"ל כי קא ובני אמרי האי כיתנא דכהנא הוא זיל שקול ואי לא לא תשקול כמאן כבני מערבא דאמרי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל מעות אטו מי יהיב רב כהנא ארבע ושקיל תמני כיתנא ממילא הוא דאייקר מיגזול גזולה ותנן כל הגזולין משלמין בשעת הגזולה אמרי התם אמנה הואי ולא משכיה רב כהנא לכיתנא ורב למעמיה דאמר רב עושין אמנה בפירות ואין עושין אמנה בדמים: **מתני'** הגזול את חבירו שוה פרוטה ונשבע לו יוליכנו אחריו (א) למדי דלא יתן לא לבנו ולא לשלוחו (אבל נתן לשליח בית דין וואם מת יחזיר ליורשיו) נתן לו את הקרן ולא נתן לו את החומש מחל לו על הקרן ולא מחל לו על החומש מחל לו על זה ועל זה (א) חוץ מפחות שוה פרוטה בקרן (א) יאנו צריך לילך אחריו (נתן לו את החומש ולא נתן לו את הקרן מחל לו על החומש ולא חוץ משוה פרוטה בקרן צריך לילך אחריו) נתן לו את הקרן ונשבע לו על החומש הרי

נעלמא הוא דבעינא. כלומר להללה נכונותי. פנהיל לשון חזק וחזירו בהאשה [שלוס] ציצמות (דף קטו:) לפנהיל שצקיה גבי מלא כלי וכתוב עליו קו"ף קרבן מ"ס מעשר ת"י תרומה: **עניינא.** תנאי: דאמר להו לוקח לסהדי קמי מוכר חזו כו'. ובהדי מוכר גופיה לא אתי: **אמינא שטרא אחריןא מהיך כו'.** אני הייתי סובר שאתה אומר לעדים צענא דנכתוב לי שטרא אחריןא ריש גלותא: **ובניה מרוותא דכיתנא.** על מנת ליתן דמיהן שהן לוקמין לרב כהנא: **לא תשקול משום רבית: כמאן כבני מערבא.** בתמיה. כלומר דאמרינן מי הודיענן ללוקמין שיקנו מעותיהן לרב כהנא לפיכך לא זכה בהן: **אטו.** מאי איכפת לן דהקנאמן וכי רב כהנא עמד לטול מעות היה ויטול רבית שנתן לו ד' ויטול ח' והלא פשתנו היה נוטל וכל מקום שהיה שם שלו היה ולו שמכרוהו גזולה מיניה ומשלמים כל דמיו ציורק כשעת הגזולה ובשעת הגזולה כבר הוקר: **אמנה הואי.** שנתן להם מעות כאלמנה ולו היה להם פשתן כשקבלו דמים והמתנו עמו כשער חול ליתן לו כל השנה כשער זה דתנן (ב"מ דף עב:) יאל השער פוסקין אע"פ שאין לוה יש לוה: **ורב דאסר ליה למשקל זווי: לטעמיה דא"ר.** כחזיה נשך (ב"מ סג.) מעות אמנה ליתן מעות על השער של זול של עכשיו: **צפירות.** לקבל פירות כשער היוקר: ואין עושין **אמנה בדמים.** כשצא לשער היוקר לקבל פירותיו אסור ליתן לו מוכר דמים של עכשיו דמיחזי כרביית דיהיב ליה תרתי סלעים ושקיל ארבע: **מתני' ונשבע לו.** על שקר והודה: **ויוליכנו אחריו אפילו למדי.** דאין לו כפרה עד שיחזיר לגזול עצמו דכתיב לאשר הוא לו וגו' (ויקרא ה) וגבי נשבע לשקר כתיב: **לא יסן לא לבנו.** של גזול להוליכו לגזול שאם יאנסוהו חייב להחזיר דלא הוי השבעה עד דמטי לידה דלאמר: **לשליח צ"ד.** תקנתא דיה דעבוד רבנן מפני תקנת השבים שלא נחייב לוה להוציא מנה צהאלת הדרך: **ואם מת.** גזול נגזל יחזיר גזולן ליורשיו דנגזל: **ולא נתן לו את החומש.** או שמחל לו גזול על הקרן לאחר שהודה לו ולא מחל לו על החומש או שמחל לו על זה ועל זה כו': **נתן לו את הקרן.** לאחר שנשבע והודה ונתחייב קרן וחומש נשבע לו שבועה שניה על החומש שנתנו לו והודה: הרי

נראה חדא דלישנא לא משמע הכי דאמאי נקט שליח צ"ד הל"ל אם יש צ"ד שם נתן לצ"ד ועוד דאמר בגמ' (דף קד.) שליח צ"ד פסיקא ליה מילתא ל"ש עשאו גזול ל"ש עשאו גזולן להוליך לגזול ועוד אמאי קאמר בגמ' דלא מיתוקמא מתני' כר' טרפון והא דפרק המפקד (ב"מ דף לו:) וס' פריך אמילתא דר' טרפון ושקלי ליה כולהו ואולי ומשי תני ויניח וע"כ ציד בית דין קאמר כי הא דר' אלעזר בר לרזק דמסיק אליבא דר' טרפון ועוד בגמ' אמאי אינטיך לאתוי דרבי אלעזר ממתניתין ה"מ לאתוי ע"כ נראה דמתני' איירי לענין אחריות הדרך דמיפטר כשיתן לשליח צ"ד ויש לו כפרה מיד ואין צריך לו להמתין עד שיגיע ליד הגזול כיון שקבלו שליח צ"ד אצל בתקנתא זו לא איירי מתניתין כלל: **ואם מת יחזיר לבניו.** נראה דאתא לאשמועינן דאפילו ליורשים יולין למדי א"ל אתא למימר דאין חילוק בין שהגזול קיים בין שהוא מת לענין קרן חומש ואשם כי היכי דש חילוק גזולן בין הוא לבניו דבניו אין משלמין חומש על גזל אציהם קמ"ל דלענין גזול אין חילוק: מניח

קב א מ"י פ"ב מהלכות
שולחן ושותפין הלכה
ה סמג עשין פב טו"ש
ח"מ ס' קפד סעיף ב:
קב ב טו"ש פ"ד ס' קעה סעיף ו:
קב ג מ"י פ"ו מהלכות
גזלה הלכה ט סמג
עשין פג טו"ש ח"מ ס' שסו סעיף א:
קב ד ה מ"י שם הלכה י
טו"ש פ"ד סעיף ד:
קב ד ח מ"י שם פ"ו הל' יא סמג שם טו"ש
שם סעיף ג:
קב ט י מ"י שם טו"ש
שם סעיף ב:

(א) נלעף דף כג: יב: כ"מ
מג. פסחים לז. ב. כ"מ
סג. א שם נה. ד. ונקמן
קט. א. (ע"י חוס' לנקמן
קד: ד"ה חזק.) א. כ"מ ד:
ויע' לנקמן קד: חוס' ד"ה
נתן. (ו) [ש"ך לעמוד
הקוד"ל, ח) ד"ה דאמר,
(ט) ז"ל בשעטת עצמן,
(י) ונשבע על השמי כסף
ואח"כ הודה על פרוטה
יתר על הפרוטה שהיה
כבר א"נ איירי שטענו כ'
כסף והודה הכל וכפר
פרוטה אחת ונשבע אח"כ
על הפרוטה כספר. העמק
מתלמי ובראיתא,

הגהות הב"ח

(א) במשנה אחריו אפילו
למדי:

מוסף רש"י

ופנהיל בעלמא. לשון
שמוק, כלסם שחלה
ממנו בלחם חסוד כדי
שלא יגזלהו הימנו (יבמות
קט"ו.) עושין אמנה
בפירות. נתנין מעות
כאלמנה כשער של עכשיו
שיואל כשוק על מנת
לקבל פירות אפילו יוקירו
חטין ואין עושין אמנה
בדמים. לפסוק על
הפירות כדי לקבל דמים
לכשיקורו, דכיון דחזי ידכי
חזי שקיל תמני כריתתא
(ב"מ סג.) יוליכנו אחריו
אפילו למדי. אם הודה
שנשבע לשקר, דלא הוא
ליה כפרה עד שיחזירט
לדיו ממנו ולא לשלוחו,
דכתיבי (במדבר ה) ונתן
לאשר אשם לו (ב"מ נה.)
נתן לו את הקרן. לאחר
שנשבע והודה ונתחייב קרן
וחומש, ונשבע לו על
החומש. שחזר וכפר את
החומש ואמר נתמני לך
(ושבע והודה (דף נד.)

רבינו חננאל

מתני'. הגזול את חבירו
שוה פרוטה וכו'. דייקמן
מתניתין דקתני ונשבע,
דוקא נשבע הוא ונשבע
לאמטייה בתריה, אפילו
למדי, אבל לא נשבע לא.